

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 91/2026-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou Mgr. Alicou Mendlovou, Koreničova 2, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11 CoEk 5/2022 z 24. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že na Okresnom súde Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sa z iniciatívy sťažovateľa ako oprávneného vedie exekučné konanie pre vymoženie sumy 200 000 eur z titulu pôžičky zachytenej v notárskej zápisnici o uznaní dlhu a súhlase s jej vykonateľnosťou ako exekučného titulu, v ktorej povinný potvrdil vznik pohľadávky.

3. Súčasne sa povinný v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV domáha určenia, že pohľadávka sťažovateľa ako oprávneného zo zmluvy o pôžičke, uznaná exekučným titulom, neexistuje z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o pôžičke. Predmetom konania je teda hmotnoprávny základ exekučného titulu.

4. Okresný súd dospel k záveru, že v exekučnom konaní nie je oprávnený o exekučnom titule rozhodnúť sám, a preto exekučné konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 18C/29/2020. Proti tomuto uzneseniu sa sťažovateľ odvolal. Napadnutým uznesením krajský súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie.

5. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu krajského súdu dovolanie, ktoré bolo rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 27. novembra 2025 odmietnuté. Rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené 1. januára 2026.

6. Sťažovateľ medzitým podal vo veci prerušenia exekučného konania ústavnú sťažnosť, ktorú ústavný súd odmietol uznesením sp. zn. IV. ÚS 142/2023 z 9. marca 2023, pretože sťažovateľ podal súčasne s ústavnou sťažnosťou aj dovolanie. Ústavný súd vo svojom uznesení poukázal na možnosť napadnúť po ukončení dovolacieho konania ústavnou sťažnosťou rozhodnutie krajského súdu, a preto sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ považuje napadnuté rozhodnutie za svojvoľné, arbitrárne a neodôvodnené, ktoré z hľadiska ústavnoprávnych princípov vykazuje zásadné vady v nesprávnej interpretácii relevantných právnych noriem, konkrétne (i) v nesprávnej interpretácii a uplatnení § 164 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) o fakultatívnom prerušení exekučného konania; (ii) v nedostatočnom odôvodnení potreby prerušenia exekučného konania v kontexte skutkových okolností a zistení; (iii) v nevysporiadaní sa so zásadnou námietkou sťažovateľa týkajúcou sa obštrukčného konania povinného s cieľom vyhnúť sa exekučnému konaniu podaním účelovej žaloby na Okresný súd Bratislava IV (sp. zn. 18C/29/2020), o ktorej predmete rozhodol Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 23C/61/2017, a v nevyhodnotení tohto argumentu z hľadiska prerušenia exekučného konania, t. j. či zo strany povinného nejde o zjavné zneužitie práva v zmysle čl. 5 CSP, ktoré nepožíva ochranu súdu; (iv) v nevykonaní testu proporcionality práv povinného a práv sťažovateľa.

8. V prípade sťažovateľa ide o exekučné konanie na podklade notárskej zápisnice, ktorá má povahu exekučného titulu. Z uznesenia krajského súdu, ako aj súdu prvej inštancie vyplýva, že exekučný súd v podstate rezignoval na svoju úlohu posúdiť a preskúmať exekučný titul z hľadiska formálnej a materiálnej vykonateľnosti, ale aj z hľadiska posúdenia hmotnoprávneho obsahu exekučného titulu a svoju rezignáciu zhmotnil v uznesení o prerušení exekučného konania a rozhodovanie o tejto otázke tak preniesol na Okresný súd Bratislava IV, čo sťažovateľ považuje za nesprávny postup.

9. V prípade fakultatívneho prerušenia konania podľa § 164 CSP je potreba náležitého odôvodnenia žiaduca, keďže využitie tohto procesného inštitútu v súdnom konaní predstavuje skôr výnimku ako pravidlo a exekučný súd by mal dostatočne zrozumiteľne vysvetliť svoj procesný postup.

10. Prerúšením konania exekučné súdy porušili princíp právnej istoty sťažovateľa, ktorému sa tak upiera právo na vymoženie pohľadávky bez náležitého odôvodnenia a vyhýba sa rozhodnutiu vo veci, posúdeniu formálnych a materiálnych stránok exekučného titulu napriek dostatku dôkazov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Podľa § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľ k ústavnej sťažnosti musí pripojiť aj kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

13. Ústavný súd pripomína, že poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti. Preto sa môže zaoberať ústavnou sťažnosťou z hľadiska jej vecnej stránky iba v prípade, ak spĺňa všetky zákonom o ústavnom súde ustanovené formálne a obsahové náležitosti.

14. Formálna, nie však formalistická požiadavka sústredená v § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde nie je bezúčelná. Vyjadruje nezávislé postavenia ústavného súdu a konania o ústavnej sťažnosti ako nástroja riešenia verejnoprávneho konfliktu, ktorého podstatou je porušenie ústavných práv zásahom orgánu verejnej moci. Splnenie tejto požiadavky ústavnému súdu umožňuje o ústavnej sťažnosti postupovať priebežne tak, aby pred rozhodnutím na predbežnom prerokovaní nemusel dožiadaním dotknutého orgánu verejnej moci zabezpečiť dôkaz o tvrdenom zásahu do ústavných práv (III. ÚS 720/2025). V prípade sťažovateľa ide o nekomplikované pripojenie kópií rozhodnutí, ktoré majú preukazovať údajný zásah do jeho práv; z obsahu ústavnej sťažnosti pritom nevyplýva, že by sa tak stalo iba jeho nepozornosťou, resp. nepozornosťou jeho právnej zástupkyne.

15. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepriložil žiaden dôkaz o zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepriložil uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo údajne odmietnuté jeho dovolanie a toto v ústavnej sťažnosti ani len neidentifikoval spisovou značkou tak, aby ho bolo možné dohľadať cestou prístupných registrov. Podstatnejšie je však to, že k ústavnej sťažnosti nepriložil ani kópiu napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým malo údajne dôjsť k porušeniu jeho práv. Nie je dôvod takýto nedostatok zákonom ustanovenej náležitosti odstraňovať postupom podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Na to v konaní pred ústavným súdom slúži zastúpenie advokátom. Okrem toho, sťažovateľovi je táto zákonná povinnosť nepochybne známa, keďže ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom sa nedomáha po prvýkrát, ale o jeho ústavných sťažnostiach ústavný súd rozhodoval už v sedemnástich prípadoch. Preto pre nesplnenie tejto zákonom ustanovenej náležitosti bola ústavná sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

16. Odmietnutie tejto ústavnej sťažnosti nebráni tomu, aby sa sťažovateľ na ústavný súd obrátil s novou ústavnou sťažnosťou (splňajúcou zákonom požadované náležitosti) proti postupu všeobecného súdu konajúceho v jeho veci, keďže zákon o ústavnom súde v § 55 písm. a) takúto možnosť implicitne nevyklučuje.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu